



Wij kopen ansichtkaarten...in 1717 kochten onze Friese reizigers gravures.

Een *city-trip* naar Gent anno 1717

Een toeristische excursie zag er vroeger niet anders uit dan nu. Een reis was ook toen al één aaneenschakeling van *city-trips*. Het Stadsarchief van Leuven bewaart een onvolledig reisverhaal van een anonieme auteur uit Leeuwarden (Friesland - Nederland). Deze burgerzoon met een grondige kennis van L. Guicciardini en de Latijnse taal was op 23 mei 1717 met een aantal vrienden vanuit Leeuwarden vertrokken voor een reis door Frankrijk en de Zuidelijke Nederlanden. De tekst spreekt meermaals over het onbehagen dat dit protestants

gezelschap in katholieke gewesten voelde. Eén van de reizigers had zelfs een oud pistool op zak ...

Het gezelschap was aanvankelijk groter, maar tijdens hun verblijf in Gent bestond het naast de anonieme auteur uit de heren Portz (de oudste en de jongste), Corshuisen en Heck. De 'reysbroeders' kwamen aan uit Brugge op dinsdag 24 augustus en reisden verder naar Brussel op donderdag 26 augustus 1717. De barge voer om 10.00 uur in Brugge af en legde aan in Gent om 19.00 uur. De auteur genoot van dit vervoermiddel dat

hem ruim en bijzonder comfortabel voorkwam. Hij verbleef zoals alle fatsoenlijke reizigers in het salon vooraan waar 's middags onder meer lekker gebrad op het menu stond, vergezeld van een schitterende fles wijn. De keuken scheidde het eersteklassalon van de grote zaal voor de gewone passagiers. Minder prettig was dat de hoge dijken slechts nu en dan een glimp van het landschap toelieten.

De toeristen namen hun intrek in *De Spiegel* nabij de Sint-

Vervolg op pagina 3



Sponsor een Digitale Diva

De fotocollectie (1848-1924) van de Gentse Opera telt 780 foto's. Foto's van artiesten, dirigenten en zangers geven een flamboyant beeld van vervlogen roem en luister. Het zijn stuk voor stuk unieke tijdsdocumenten, verzameld door personeelsleden van de opera. Vaak zijn ze gesig-neerd door de artiesten. Veel van deze foto's dateren uit de pioniersperiode van de fotografie.

Deze opnames zijn erg kwetsbaar: licht, stof, vocht en de afbraak van de emulsielaag tasten vooral de beelden uit het midden van de negentiende eeuw onherroepelijk aan.

Een ingrijpend beschermingsproject, voor de gelegenheid Digitale Diva's genoemd, is hier dus zeker op zijn plaats. Het scannen van de foto's redt alvast de afbeeldingen en verzekert een onbeperkte raadpleging, ook via het web. Voorts wordt verdere schade door manuele manipulatie uitgesloten en kunnen maatregelen worden genomen voor een betere bewaring van de originelen.

U kunt dit project steunen door het kopen van de Digitale Diva's postkaartenset (10 diva's, sepiadruk).

Dit collector's item is - tot uitputting van de erg beperkte oplage - nog in het Stadsarchief te koop aan 450 BEF of 11,15 euro.

Edito

Bijna zeshonderd personen bezochten op 2 september de Opendeurdag en zagen dat het goed was. Met grote inzet en veel creativiteit heeft de beperkte ploeg van het Stadsarchief samen met de knowhow van andere stadsdiensten en geassisteerd door de vriendenkring iets moois gerealiseerd. Voor heel wat bezoekers was het de eerste kennismaking met het Stadsarchief en zelfs met een archiefdienst in het algemeen. Dit is natuurlijk de bedoeling van een opendeurdag: het publiek laten kennismaken met de werking, laten zien wat men er kan vinden, leren en doen.

De aandacht van de bezoekers werd gevestigd op een van de minder bekende bestanden, dit van de Gentse Opera, een weliswaar zeer fraai en veelzijdig bestand. Daardoor is meteen aangetoond dat in het Stadsarchief veel meer te vinden is dan louter administratieve stukken, hoe boeiend die ook kunnen zijn. Grote en kleine sponsors konden hun bijdrage leveren voor het behoud van de unieke fotocollectie en zo hun betrokkenheid manifesteren met ons aller erfgoed.

De compleet herwerkte handleiding van de huizengeschiedenis die werd voorgesteld, leert hoe het publiek er aan de slag kan om bepaalde bronnen te exploiteren. En de eigen website nodigt zo mogelijk nog uitdrukkelijker uit om de documenten te komen raadplegen.

Her en der kan men in de vakliteratuur lezen dat archiefdiensten de middelen die ze krijgen ook moeten verdienen. Meer zelfs, dat ze vaak te weinig inspanningen zouden doen om een achterban of een cliënteel te vormen en te koesteren. Daardoor zouden ze het miskende broertje in de culturele sector worden. Een archivaris - met zijn ploeg - heeft vele opdrachten. Hij moet er als een verificateur over waken dat de archiefstukken die het documentair geheugen van de maatschappij vormen, in en door de diensten bewaard en overgedragen worden. Eens overgedragen staat hij in voor hun materiële bewaring en ontsluiting. Hij moet daarbij historicus zijn, niet van een bepaalde periode of onderwerp, maar van het archiefstuk. En tenslotte dient hij pleitbezorger te zijn voor hun behoud en correcte gebruik. Dienstverlening en initiatieven naar de publieke opinie zijn zijn basistaken.

Het ontbreekt het Stadsarchief niet aan publiekgerichte inspanningen. Dit heeft de Opendeurdag, waarbij het accent lag op het wegnemen van drempelvrees en het bekendmaken van de collecties en hun mogelijkheden en dit voor iedereen, eens te meer aangetoond. Laten we hopen dat deze inspanningen, ook resulteren in ruimere financiering, groeimogelijkheden en middelen. De boodschap van de succesvolle Opendeurdag is bijgevolg niet dat de middelen voldoende zijn, maar wel dat met meer middelen nog veel meer zou kunnen worden gerealiseerd, ook op andere vlakken dan de publiekswerking.

Griet Maréchal
Voorzitter

Niklaaskerk en brachten er twee nachten door. Hun programma op woensdag 25 augustus was behoorlijk gevuld, om niet te zeggen overladen, maar zij beschikten dan ook maar over één dag. Eerst stond een bezoek aan Sint-Baafs op het programma. De aandacht ging vooral uit naar de altaren en naar het

er niets te noteren behalve dat ze ruimer was dan die in de Sint-Servaaskerk in Maastricht. Na de obligate klim van de 450 treden van de toren ontrolde zich de *hoofdstad van Flaenderen* aan de voeten van de toeristen. Ze leek hen groter dan Amsterdam, maar het aantal huizen en inwoners bedroeg volgens hen minder dan

taire betekenis van de driehoekige gebastioneerde stad en de Spaanse citadel maakte weinig indruk. Na de Sint-Baafskathedraal bezochten zij de Sint-Niklaaskerk. Na het middageten trokken zij naar het Stadhuis. Zij vonden het een mooi gebouw, maar het interieur was volgens hen niet bijzonder. De locatie ervan kwam



Wij kopen ansichtkaarten...in 1717 kochten onze Friese reizigers

grafmonument van proost Viglius van Zuichem (8 mei 1577), waarvan de tekst nauwgezet werd genoteerd. Niet te verwonderen, want ook Viglius was een Fries. Van het Lam Gods van Van Eyck schijnen onze nochtans geïnteresseerde reizigers niet te hebben gehoord. Over de crypte viel

de helft van de hoofdstad van Holland. Het centrum van Gent was dicht en mooi bebouwd, maar tussen die kern en de omwalling ontdekten zij open bezaaide velden en grazend vee. Ze werden ook getroffen door de talrijke eilanden tussen de vertakkingen van de Schelde en de Leie. De mili-

ten ongeschikt voor wegens het gebrek aan ruimte; het zou volgens hen beter aan de (Vrijdag)markt hebben bestaan. Het Belfort noch de draak trokken hun aandacht. Zij bewonderden de kerk van Onze-Lieve-Vrouw van Sint-Pieters en de aanpalende

Vervolg op pagina 4

nieuwe abdijkerk, waar zij werden getroffen door de mooie reeks wandtapijten. Langs heen de stadswallen wandelden zij via de Oudenaardse Poort - wij noemen dit de Kortrijkse Poort - naar de kapel van Onze-Lieve-Vrouw-van-Schreiboorn. Het verhaal klopte dat zij er vooral jonge vrouwen en oude mannen zouden aantreffen. Deze baden er om assistentie om hun onvruchtbaar huwelijk met een kind te zegenen. Blijkbaar met succes, want de kleine kapel was behangen met portretten van op miraculeuze wijze gerealiseerde kinderen.

Onze toeristen zetten hun stadsverkenning verder naar het Prinsenhof, een oud, maar vrij groot paleis waar keizer Karel V werd geboren. Het werd bewoond door de *Praesident van de Regering*, eigenlijk de voorzitter van de Raad van Vlaanderen. Het was het bezien niet waard, behalve dan het kamertje waar de monarch het levenslicht zag. De auteur van het reisverhaal nam de moeite het op te meten: het was acht voet lang en zeven voet breed. Boven de schoorsteen las hij het chronogram

*Matthlae LV Ce eXlgVo
CVbllI natVs CaroLVs
qVIntVs*

dat verwees naar het feit dat Karel op Sint-Mathiasnacht in 1500 in dit klein kamertje werd geboren. Tijdens een hofbal waren alle ruimten zo druk bezet dat men met dit kamertje genoeg moest nemen als verloskamer. De bepleisterde wanden vertoonden stuc-reliëfs over de grootse daden

van de keizer, zoals het gevangen nemen van François I van Frankrijk in de slag bij Pavia en de triomf van Karel V. Bij hun verdere wandeling werden de Nederlanders bijzonder getroffen door de beeldengroep in geel koper op de brug over de Lieve naar het Sint-Veerleplein. Zij kregen het verhaal te horen van de ontaarde zoon die voor een handvol geld bereid werd gevonden zijn eigen vader te onthoofden.

Het gezelschap trok verder naar de Vrijdagmarkt, de grote markt van Gent, een magnifiek vierkant plein met in het midden een stenen zuil met het standbeeld van Karel V. Men was druk doende met de constructie van een groot theater en hoge stellingen voor de feestverlichting ter voorbereiding van de aanstaande hulding van keizer Karel VI als graaf van Vlaanderen.

Dichtbij stond de vermaarde *bose Griet van Gent*, een groot en lang stuk ijzeren kanon, waarvan werd gezegd: *Als ik geladen ben op mijn pas, schiet ik van Gent tot Sas(-van-Gent)*. Het was niet gegoten, maar uit lange ijzeren staven aaneengesmeed. Daaromheen waren dan weer ijzeren hoepels gesmeed. De auteur merkte schamper op dat het kanon enkel voor de klucht scheen gemaakt. Hij kon zich niet inbeelden dat het ooit werd gebruikt. Het lag dan ook niet op een affuit, maar op twee grote houten gebinten. Hij meende te hebben onthouden dat het ten minste 20 of 22 voet lang was en dat de mond 2 1/2 voet wijd was.

Tenslotte trokken de toeristen naar één van de begijnhoven. Het kwam hun voor als een soort klooster met 1.000 tot 1.200 begijnen. Het was ongeveer half zo groot als Oostende of het hun vertrouwde Franeker. Met zijn talrijke straten en woningen, de centrale kerk en de stenen omheiningmuur leek het een klein stadje te midden van de grote stad. De auteur besloot met de geruststellende mededeling dat begijnen mochten trouwen.

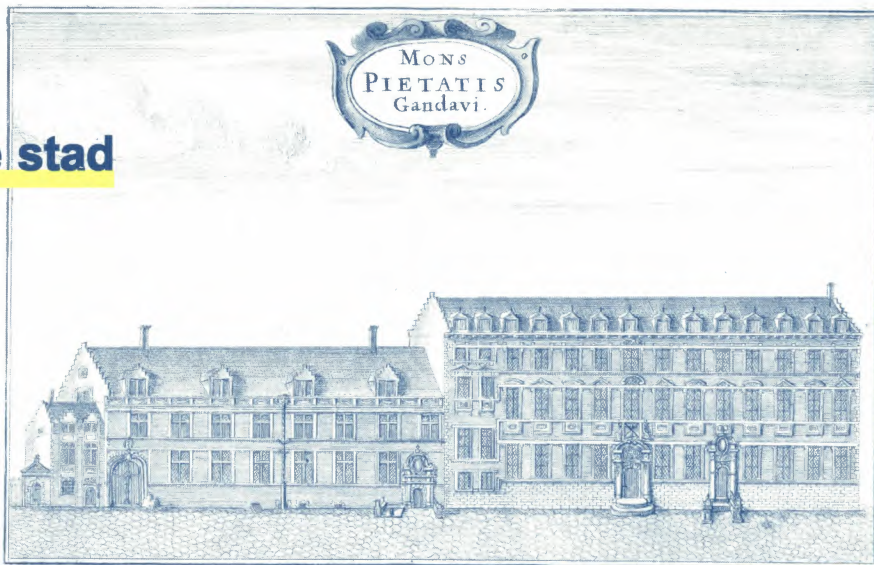
Op donderdag 26 augustus 1717 vertrok het reisgezelschap 's morgens met een huurkoets naar Brussel. In de buitenwijken van Gent zagen zij dat het straatvolk vreugdevuren stookte. Aanleiding was het bericht van de overwinning van de keizerlijke troepen op de Turken nabij Belgrado. De reizende Friezen kregen tenslotte nog een cliché mee over de Zuid-Nederlandse steden:

*Gandavum vetulis, formosis
Bruga puellis,
Nobilibus Bruxella viris,
Antwerpia nummis,
Lovanium doctis gaudet
Mechlinia stultis.*

*Gent juicht om zijn oudjes,
Brugge om zijn
mooie meisjes
Brussel om zijn edele mannen,
Antwerpen om zijn geld
Leuven om zijn geleerden,
Mechelen om zijn dwazen*

**Daniel Lievois
Piet Veldeman**

Een rode berg in de stad



Gezicht op de voorgevel van de Berg van Barmhartigheid, ingekleurde gravure, verschenen in *Flandria Illustrata* van Sanderus uit 1641, verz. SAG, Atlas Goetghebuer L 56/3b.

Op de plaats van het zogenaamde *Dondersteen*, vroeger eigendom van advocaat Adriaen Triest, richtte Wensel Coberger aan de Abrahamstraat een nieuw pandjeshuis op. Deze Berg van Barmhartigheid was de vierde op een rij in de Spaanse Nederlanden. De nieuwbouw werd, zoals toen gebruikelijk, opgetrokken in baksteen en witte natuursteen op een plint van Doornikse steen. De bestemming maakte een brandveilige, draagkrachtige en daarom massieve bouw met twee parallel aan elkaar gelegen vleugels noodzakelijk. Getraliede vensters moesten het verzamelde fortuin beveiligen.

Coberger introduceerde hiermee een tot dan toe ongekende architectuur. Hij was op de hoogte van de stijlevolutie in West-Europa. Vertrouwd met de Italiaanse vroegbarok nam hij gretig de typerende kenmerken voor de gevelgeleding en -decoratie over. Carlo Maderno's werk was hem waarschijnlijk bekend. Deze ontwerper werkte vooral in opdracht van paus Paulus V Borghese (1605-1621) en

op hoge leeftijd nog tijdens de eerste jaren van het pontificaat van Urbanus VIII Barberini (1623-1644). Van Moderno nam hij de horizontale geleding en de afwisseling van het gebogen en driehoekig fronton voor de *piano nobile* over. De barokportalen mochten uiteraard niet ontbreken.

De opvallendste innovatie van dit gebouw was echter de afwerking van de façade met schilderwerk. Het strakke patroon van baksteenrode vlakken met ornamentiek in witte natuursteenkleur gaf het gebouw een indrukwekkend voorkomen. Het mag verwonderlijk lijken dat de bouwmaterialen in dezelfde kleur werden geschilderd maar het was de enige manier om de diversiteit aan kleuren in de baksteen en de natuursteen te corrigeren. De architecturale lijnen kwamen pas met deze strakke afwerking tot hun recht. Ook moeilijk uit te voeren steensneden van blokken natuursteen konden hiermee gecorrigeerd worden. Het pandjeshuis was wellicht een van de eerste gebouwen in Gent met een dergelijke kenmerkende barokke afwerking.

Gelijkaardige architectuur in het buitenland kreeg eenzelfde kleurrijk uiterlijk. De Plaza Mayor (1617-1619) te Madrid ontworpen door Juan Gómez de Mora en de Place des Vosges (1605-1643) te Paris zijn twee pleinen die afgeboord werden met huizen met dezelfde afwerking. Te Lille liet Julien Destrée in 1651 een nieuwe beurs optrekken in een late Vlaamse Renaissance-vroegbarok stijl met een gelijkaardig uitzicht. Het Palazzo della Propaganda Fide (1654-1664) naar een ontwerp van Francesco Borromini te Roma is eveneens een van de vele getuigen in het zuiden. Het kleurenonderzoek van diverse gevels heeft reeds uitgewezen dat de zeventiende eeuw in Gent terecht als *de rode eeuw* mag omschreven worden. Het is dus wachten op het resultaat van de schilderwerken aan de voormalige Berg van Barmhartigheid. De resterende getuigen zijn gelokaliseerd en zullen als uitgangspunt gebruikt worden bij de bepaling van de kleur. De werken vangen aan in augustus 2001.

Guido Everaert

Het archief van de burgerlijke rechtspraak van de schepenen van de keure

Het rijke Ancien Régime-archief van de stad Gent bevat een aantal druk geraadpleegde reeksen. Denken we maar aan de staten van goed (reeks 330), de jaarregisters van de schepenen van de keure (reeks 301) en de stadsrekeningen (reeks 400). Daarnaast zijn er onderdelen van het archief die nauwelijks geraadpleegd worden in de leeszaal. Een voorbeeld hiervan is het kernarchief van de burgerlijke rechtspraak van de schepenen van de keure. Deze dertien schepenen hadden onder andere de bevoegdheid om recht te spreken inzake conflicten tussen burgers. Het kon daarbij gaan om familieruzies, handelsgeschillen, enz. De schepenen konden zetelen in de kamer of in de vierschaar. De kamer was een soort rechtbank van eerste aanleg. Wie niet akkoord ging met het vonnis, kon nog in beroep gaan bij de vierschaar. Daar werd echter een vonnis geveld door precies dezelfde schepenen als in de kamer.

De bekendste en tevens interessantste bronnen die als gevolg van deze rechtspleging tot stand gekomen zijn, zijn de procesdossiers. De dossiers zijn samengesteld uit de stukken die de partijen gedurende het verloop van de rechtszaak voorlegden aan de schepenbank: rekestes, pleit-

stukken, bewijsmateriaal, enz. Deze bron laat de onderzoeker toe een beeld te krijgen van het verloop van de rechtszaak, de door de partijen aangehaalde argumenten en de afloop van de zaak. Op het moment dat de rechtbank een vonnis zou gaan vellen, dienden de partijen hun dossier in bij de rechtbank. Nadat het vonnis uitgesproken was, kwamen ze het normaal gezien opnieuw afhalen. Hierdoor zijn er niet zoveel dossiers bewaard gebleven. De dossiers die nu nog in het Stadsarchief bewaard worden, vormen slechts een fractie van het aantal dat ooit heeft bestaan.

Om het gebrek aan dossiers te compenseren, kan men gebruik maken van het zogenaamde kernarchief van de rechtspraak. Dit is het archief dat door de secretarissen van de schepenbank aangemaakt werd. De secretarissen registreerden allerlei rechtshandelingen, deels om later over bewijsmateriaal te beschikken en deels om de boekhouding te ondersteunen. Het kernarchief wordt in de *Archiefgids* besproken op de pagina's 147-152. Het gaat om meer dan 40 reeksen. De beschrijvingen in de *Archiefgids* (*Archiefgids, deel 1, Oud Archief, bewerkt door J. Decavele en J. Vannieuwenhuysse, Gent, 1983*) zijn erg summier. Tijdens onze stage in het ka-



Dit proceszakje in jute bevatte de zaak van kapitein Van Melle tegen Arnault De Milano, voor de schepenen van de keure. SAG, reeks 349/132 (1654/1655)

der van de opleiding *Archivistiek en hedendaags documentbeheer* (1999-2000) kregen we de kans om dit archief te bestuderen teneinde te achterhalen welke informatie erin opgeslagen is. We beperken ons hier tot een korte bespreking van de interessantste reeksen.

De schepenen waren lang niet allemaal voldoende geschoold om vonnissen te kunnen opstellen en bovendien hadden ze naast de burgerlijke rechtspraak nog vele andere bevoegdheden. Daarom was het de gewoonte dat de vonnissen opgesteld werden door zogenaamde *gheconsulteerden*. Meestal werden drie dergelijke adviseurs aangeduid om een voorstel tot vonnis te formuleren. Het voorstel werd het *advies* genoemd. In de *distributieboeken* (reeksen 246 en 247) noteerde de secretaris aan welke adviseurs iedere zaak toegewezen werd. De *adviezen* zelf zijn eveneens bewaard gebleven (reeksen 227 en 229). Ieder *advies* werd door de schepenen besproken. Indien ze het goedkeurden, sprak de hoofdschepen de tekst uit als vonnis. Men noemde dit *pronunchieren*. Vanaf dan was er dus sprake van een vonnis, ook wel *dictum* genoemd. De vonnissen werden genoteerd in de *dictumboeken* (reeksen 222 en 223).

In de *furnissementboeken* (reeksen 244 en 245) werd genoteerd wanneer de partijen hun dossier indienden (*furnieren*) en wanneer ze het opnieuw kwamen afhalen (*lichten*). Deze data zijn een hulpmiddel om de datum van het vonnis te achterhalen. Het vonnis moet immers geveld zijn na het *furnieren* en vóór het *lichten*.

De adviseurs kregen in ruil voor hun werk een vergoeding, het zogenaamde *rapportgeld*. Door gaans werd dit betaald door de winnende partij. In de *rapportboeken* (reeksen 242 en 243) noteerde de secretaris wanneer het geld betaald werd.

Vaak lieten de partijen getuigen opdraven om hun gelijk aan te tonen. De verslagen van de getuigenverhoren (*enkwesten*) werden genoteerd in de *enkwestboeken* (reeks 224). De verhoren zijn een zeer rijke bron voor alle mogelijke aspecten van het dagelijkse leven. De getuigen, doorgaans mensen uit de directe omgeving van de partijen, gunnen ons dankzij hun verklaring een blik in hun concrete leefwereld.

Sylvie De Smet



Wegwijs:

De Karel Mirystraat

Op 19 juni 1888 beslist de gemeenteraad om een straat te openen tussen de Fiévéstraat en de Sleepstraat, met als motief: *deze straat zal den weg van de Slijpstraat naar het Stapelhuis veel verkorten*. In november 1889 wil het college de pas overleden stadsgenoot Karel Miry huldigen door de nieuwe straat naar hem te noemen. Karel Miry werd geboren in Gent op 14 augustus 1823 en woonde er zonder onderbreking tot aan zijn dood op 30 oktober 1889. In het stedelijk muziekconservatorium studeerde hij viool bij Jean Andries en harmonie en compositie bij Martin Joseph Mengal. Daarna studeerde hij aan het muziekconservatorium van Brussel onder leiding van François Auguste Gevaert. Zijn oom Hippoliet Van Peene had de tekst van *De Vlaamse Leeuw* geschreven en in 1845 componeerde Karel Miry er de tot op heden welbekende muziek bij.

Hij schreef o.a. de muziek bij enkele Vlaamse zangspelen zoals *Annemie*, *Vader Cats*, e.a. en in 1847 componeerde hij de eerste opgevoerde Vlaamse opera, nl. *Brigitta*.

In 1857 volgde hij J. Andries op als leraar harmonie en contrapunt aan het Gentse muziekconservatorium, waar hij eveneens het orkest dirigeerde. Hij werd onderdirecteur in 1871 onder Adolf Samuel. Vanaf 1875 was hij inspecteur voor het muziekonderwijs in de stadsscholen en zes jaar later inspecteur voor muziekonderwijs in de rijksscholen.

Bij zijn overlijden woonde hij in de Lepenstraat.

Suzanne Viaene



Bestandencontrole in het Stadsarchief



Van 22 tot en met 26 oktober 2001 duiken we weer met zijn allen de archiefbewaarplaatsen in. Tijd voor de jaarlijkse bestandencontrole! Gedurende één week per jaar sluit het Stadsarchief de deuren om in een gezamenlijke krachtinspanning een gedeelte van het oud archief onder handen te nemen.

In mei 2000 waagden we ons voor het eerst tussen het eeuwenoude stof, het zand, de potentiële insecten en schimmels. Een ploeg van vijftien medewerkers werkte onafgebroken, grondig en geduldig in de depots van de Berg van Barmhartigheid. Oude verzuurde verpakkingen werden vervangen door nieuwe zuurvrije omslagen, de schade werd opgetekend, losse pakken werden in archiefdozen opgeborgen, de stukken werden in de inventarissen gecontroleerd en verdwaalde stukken werden opgespoord en teruggebracht. Een gedeelte van de charterverzameling werd eveneens op schade onderzocht. Meer dan vijfduizend stukken gingen door onze handen. Dit intensief en traag werk is noodzakelijk voor een goede dienstverlening. Het goed bewaren van ons erfgoed is immers één van de basisopdrachten van het Stadsarchief. In oktober gaan we onverdroten door met dit werk. De stofmaskers worden opgezet, de katoenen handschoentjes aangetrokken en witte ruimtepakjes worden weer bovengehaald!



Huizenonderzoek in Gent: iedereen kan het leren!

In het najaar gaat een nieuwe sessie "huizenonderzoek" van start. Het Stadsarchief, de Dienst Stadsarcheologie en de vriendenkringen de Gentse Vereniging voor Stadsarcheologie (GVSA) en 't Archief. Gent on Files (GOF) slaan de handen in elkaar om ook van deze lessenreeks een succes te maken. In de vorm van werkseminaries krijgen kleine groepen (max. twintig deelnemers) op een intensieve manier de basis van het huizenonderzoek aangeleerd. Traditiegetrouw komt het materiële onderzoek uitgebreid aan bod, zowel bovengronds als ondergronds.

De methodiek van het papieren huizenonderzoek wordt aan de hand van de geschreven bronnen omstandig toegelicht.

De seminars vinden plaats in het Hof van Ryhove, het Hôtel d'Hane Steenhuyse en het Stadsarchief, telkens op vrijdagnamiddag, op 23 en 30 november en op 7 en 14 december 2001, van 14.00 uur tot 17.00 uur. De kostprijs voor de vier seminarielessen bedraagt 2500 BEF (61,97 EUR); zestigplussers, werklozen, studenten, leden van G.V.S.A. en GOF betalen 1500 BEF (37,18 EUR); stadspersoneel betaalt een bijdrage van 750 BEF. (18,59 EUR) aangerekend. Inschrijvingen gebeuren voor 5 november 2001 bij het secretariaat van de Gentse Vereniging voor Stadsarcheologie, Vijfwindgatenstraat 2, 9000 Gent (rekeningnummer 441-2072001-35).

colofon

@rchieflink is de driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage 500 BEF (12,39 EU) individuele leden, 600 BEF (14,87 EU) gezin, 1000 BEF (24,79 EU) steunende leden en 10 000 BEF (247,89 EU) ereleden. Een los nummer kost 150 BEF (3,72 EU).

Adres GOF

p.a. Stadsarchief, Abrahamstraat 13, 9000 Gent
Tel (09)225 32 53 - Fax (09)233 11 58
E-mail stadsarchief@gent.be
Rek. nr. 001-3342772-34

Coördinatie en eindredactie

Valérie Meillander

Verantwoordelijke uitgever

Griet Maréchal, Visserij 11, 9000 Gent

ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's

Carlos Hourez,
tenzij anders vermeld

Vormgeving

Evé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk

J. Verbeke, Gent

Inhoud

• Een city-trip naar Gent anno 1717	1
• Sponsor een Digitale Diva	2
• Edito	2
• Een rode berg in de stad	5
• Het archief v/d burgerlijke rechtspraak...	6
• Karel Mirystraat	7
• Link	8